

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 38/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť mesta N., zastúpeného advokátom J. P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cob 73/2013 z 13. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2014 doručená sťažnosť mesta N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Cob 73/2013 z 13. februára 2014 (ďalej len „namietané rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a predložených príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol v postavení odporcu účastníkom konania o zaplatenie sumy 95 905,50 € s príslušenstvom vedeného na Okresnom súde Námestovo (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 Cb 36/2012. Uvedená suma predstavovala časť ceny diela podľa zmluvy o dielo č. 02/H/2010 z 28. januára 2010 (ďalej len „zmluva o dielo“), ktorú sťažovateľ uzatvoril s dodávateľom (ďalej len „žalobca“), predmetom ktorej bolo zhotovenie stavby „TV k 37 t. j. N.“, čiže vybudovanie technickej vybavenosti pri bytovom dome č. 37 v N.

Okresný súd rozsudkom č. k. 5 Cb 36/2012-62 z 3. januára 2013 rozhodol tak, že *„zaviazal vo výroku 1. sťažovateľa povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 95.905,50 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 30.303.10 Eur od 31.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 31.572,04 Eur od 01.01.2012 do zaplatenia a zo sumy 34.030,36 Eur od 21.01.2012 do zaplatenia, to všetko v lehote do 15 dni od právoplatnosti rozsudku“*. Vo zvyšnej časti okresný súd výrokom č. 2 žalobu zamietol a výrokom č. 3 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť trovy konania.

3. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu z 3. januára 2013 v časti proti výroku č. 1 a 3 odvolanie, v ktorom žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 14 Cob 73/2013 z 13. februára 2014 rozsudok okresného súdu z 3. januára 2013 v časti napadnutého výroku, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť sumu 95 905,50 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku žalobcovi, potvrdil a v napadnutej časti výroku týkajúcej sa povinnosti nahradiť úroky z omeškania z dlžnej sumy a výrok o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Sťažovateľ tvrdí, že potvrdzujúcim výrokom napadnutého rozhodnutia krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že napadnutým rozhodnutím bolo zasiahnuté do jeho ústavných práv, keďže napadnuté rozhodnutie krajského súdu je potrebné považovať za prejav svojvôle, ktorá pozostávala v arbitrárnosti, nedostatočnom skutkovom zistení a právnom odôvodnení. Odvolací súd sa podľa sťažovateľa nesprávne v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktorým ho okresný súd zaviazal uhradiť žalobcovi sumu 95 905,50 €, a pritom okresný súd odmietol vykonať dokazovanie výsluchom prednostu mestského úradu v otázke objasnenia zjednávania diela, pretože podľa súdu prvého stupňa by takto získaný dôkaz nepriniesol výraznú zmenu v zistenom skutkovom stave. Súd prvého stupňa tiež podľa sťažovateľa nesprávne nevzal do úvahy rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Obd V 3/2004, ktoré upravuje následky prekročenia právomoci primátora nerešpektujúceho rozhodnutie Mestského zastupiteľstva mesta N. (ďalej aj „mestské zastupiteľstvo“) a nesprávne dospel k záveru, že primátor uzavretím zmluvy o dielo prejavil vôľu mesta vo vzťahu k tretím osobám. Podľa sťažovateľa ak primátor podpísal zmluvu o dielo s obsahom, ktorý nebol schválený uznesením mestského zastupiteľstva, takýto právny úkon je absolútne neplatný a nemôže vyvolať žiadne právne následky.

6. Súdy oboch stupňov podľa sťažovateľa v odôvodnení svojich rozhodnutí účelovo odkazovali na rozhodnutie mestského zastupiteľstva prijaté 17. septembra 2007 formou uznesenia č. 62/2007, ktoré však neschválilo obsah zmluvy o dielo, ale schválilo, že „... Mesto zabezpečí vybudovanie technickej vybavenosti a to prístupovej komunikácie, verejnej kanalizácie, verejnej časti vodovodnej prípojky a verejného osvetlenia.“, z čoho vyplýva, že uznesenie neobsahuje konkrétny záväzok sťažovateľa voči žalobcovi, podľa sťažovateľa ide len o informatívne uznesenie bez právnej záväznosti. Následne uznesením mestského zastupiteľstva č. 75/2009 o schválení rozpočtových položiek došlo len k schváleniu sumy 172 608 € pre rok 2010, ktorá mala byť použitá na vybudovanie technickej vybavenosti k stavbe bytovky s 37 bytovými jednotkami.

7. Podľa sťažovateľa neobstojí argumentácia krajského súdu o tom, že sťažovateľ relevantným spôsobom nepreukázal, že starosta konal v rozpore s rozhodnutím obecného zastupiteľstva, pretože práve na tento účel mala podľa sťažovateľa slúžiť výpoveď

prednostu mestského úradu, ktorý mal predložiť všetky uznesenia Mestského zastupiteľstva mesta N. od roku 2007 do roku 2010. Aj záver krajského súdu o tom, že sťažovateľ v rámci konania pred súdom prvého stupňa nepredložil súdu všeobecne záväzné nariadenie mesta, z ktorého obsahu by vyplývalo obmedzenie primátora mesta konať pri uzatváraní právnych úkonov v mene sťažovateľa, je nesprávny, keďže sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že všeobecne záväzné nariadenie mesta N. č. 8/1996 súdu prvého i druhého stupňa predložil a absolútnou neplatnosťou spornej zmluvy o dielo argumentoval.

8. Ani okresný súd, ani krajský súd podľa tvrdení sťažovateľa nerešpektovali jeho argumentáciu, ktorou preukazoval absolútnu neplatnosť zmluvy o dielo, ktorá vzniká priamo zo zákona, súd je na ňu povinný prihliadať ex offo, a ktorej dôsledkom bolo, že predmetná zmluva o dielo je právnym úkonom, ktorý nespôsobuje právne následky. Ďalej sťažovateľ argumentuje tým, že predmetná zmluva o dielo bola uzatvorená s odkladacou podmienkou uvedenou v čl. V, bode 5.3, v ktorom bolo dohodnuté, že v roku 2010 budú realizované práce vo výške 172 608 € a že ostatná časť prác (diela) bude realizovaná podľa finančných možností odberateľa v roku 2011, s čím zhotoviteľ (t. j. žalobca) súhlasí. V súlade s touto dohodou zhotoviteľ uskutočnil v roku 2010 práce tvoriace technickú vybavenosť v uvedenej sume s tým, že práce sa realizovali postupne odsponu. Sťažovateľ oznámil žalobcovi 2. mája 2011, že v rozpočte mesta na rok 2011 neboli schválené žiadne finančné prostriedky na dokončenie diela, preto podľa tvrdenia sťažovateľa ak zhotoviteľ v roku 2011 pokračoval v zhotovovaní ostatnej časti diela, toto dielo realizoval na vlastné riziko a na vlastné náklady, a to preto, že nebola splnená podmienka o schválení finančných prostriedkov na dokončenie diela mestským zastupiteľstvom.

9. V ďalšom sťažovateľ uvádza, že primátor podpisom zmluvy o dielo prekročil svoju právomoc danú uznesením mestského zastupiteľstva č. 8/1996 z 3. mája 1996, ktoré upravovalo úkony podliehajúce schváleniu mestského zastupiteľstva, ako aj uznesenie č. 75/2009 zo 14. decembra 2009, ktorým bolo v rozpočte na realizáciu technickej vybavenosti vyčlenená len suma 172 608 €. Obsah zmluvy o dielo č. 02/H/2010 z 28. januára 2010, ktorej platnosť mala byť podľa sťažovateľa v konaní pred súdom prvého stupňa predmetom skúmania ako predbežnej otázky, mali oba konajúce súdy vykladať

v súlade s vôľou mestského zastupiteľstva, ktoré vyčlenilo na realizáciu stavby len už uvedenú finančnú sumu.

Sťažovateľ argumentuje aj tým, že nedošlo ani k žiadnemu odsúhlaseniu prác, ktoré boli fakturované a uplatnené žalobou, a preto nebolo povinnosťou sťažovateľa, aby takéto faktúry uhradil.

10. V súlade s vyššie uvedeným sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 14 Cob 73/2013 zo dňa 13.02.2014 porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. č. k. 14 Cob 73/2013 zo dňa 13.02.2014 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.489,18 € a túto poukázať ich právnemu zástupcovi na účet vedený vo VÚB a. s., pobočka Dolný Kubín č. účtu...“

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

III.

16. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že namietaným rozsudkom krajského súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým ho zaviazal zaplatiť sumu 95 905,50 € bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd tým, že potvrdil výrok okresného súdu v uvedenej časti, rozhodol arbitrárne, svojvoľne, na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a vec nesprávne právne posúdil. Vo svojom odôvodnení sa podľa sťažovateľa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s argumentmi sťažovateľa preukazujúcimi absolútnu neplatnosť zmluvy o dielo z dôvodu prekročenia právomoci primátora pri jej podpise a dojednanie odkladacej podmienky v zmluve o dielo. Arbitrárnosť rozhodnutia krajského súdu má spočívať aj v skutočnosti, že krajský súd sa po vecnej stránke vôbec nezaoberal dôvodmi odvolania, ktoré sťažovateľ podal proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa.

17. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Cob 73/2013 z 13. februára 2014, ako aj rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 Cb 36/2012 z 3. januára 2013, súdneho spisu v konaní pred okresným súdom pod sp. zn. 5 Cb 36/2012 a vo vzťahu k argumentom sťažovateľa, ktorými v sťažnosti odôvodňuje porušenie svojich práv, zistil nasledovné:

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že okresný súd odmietol vykonať dokazovanie výsluchom prednostu mestského úradu v otázke zjednávaní diela, krajský súd uviedol, *«že postup okresného súdu v rovine tejto námietky žalovaného nemožno vyhodnotiť ako nesúladný so závermi, s ktorými sa krajský súd stotožnil a v zmysle ktorých „súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj vykonávanie dôkazov s cieľom ustálenia skutkových okolností súdnej veci, ktoré sú pre jej právne posúdenie podstatné a sú medzi účastníkmi konania sporné“ (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 379/2009).»*, a poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 5/2009, 3 Cdo 80/2009 z 21. mája 2009, v zmysle ktorého *„Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 OSP), a nie účastníkov konania.“*

Ďalej krajský súd uviedol: *«Krajský súd v rovine tejto odvolacej námietky pri posúdení jej dôvodnosti sa oboznámil s procesným návrhom žalovaného vzneseným na ústnom pojednávaní dňa 3. januára 2013 pred okresným súdom, na ktorom právny zástupca žalovaného práve v rovine tohto predmetného návrhu na doplnenie dokazovania svoj návrh na vypočítanie prednostu mestského úradu odôvodnil „Navrhujeme, aby bol vypočítaný prednosta mestského úradu, ktorý má na starosti archiváciu uznesení MZ a ktorý vie objasniť zjednávanie diela KBV (komplexné bytová výstavba) a technickej vybavenosti“ (č. l. 56 rub spisu). Vzhľadom na tieto zistené skutočnosti krajským súdom, nebolo možné konštatovať, že žalovaný skutočnosťami namietnutými resp. uvádzanými až v odvolaní, a to*

že prednosta mestského úradu mal predložiť všetky uznesenia mestského zastupiteľstva mesta N., ktoré boli vydané v rozhodnom období od roku 2007 do roku 2010 a tiež, že sa mal vyjadriť, akým spôsobom bola propagovaná verejná súťaž, argumentoval, resp. tvrdil už v prvostupňovom konaní. Ak teda žalovaný argumentáciu uvedenú až v odvolaní neuplatnil pred súdom prvého stupňa, pričom zo samotnej argumentácie žalovaného pred súdom prvého stupňa nevyvstala potreba vykonania dokazovania práve v tejto rovine žalovaným prednesených námietok, tak potom krajský súd nemohol v rovine tejto odvolacej námietky konštatovať jej relevanciu vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu v prvostupňovom konaní, keďže okresný súd na základe vykonaného dokazovania dostatočne ustálil skutkový stav veci a navyše pokiaľ išlo o okolnosti v rovine žalovaným vyhlásenej verejnej súťaže, tak tieto podľa obsahu spisového materiálu medzi účastníkmi v prvostupňovom konaní ani neboli sporné. Podľa krajského súdu nemožno tiež opomenúť, a to nielen v rovine tejto posudzovanej odvolacej námietky, že účastníkom bolo dané poučenie podľa § 120 ods. 4 OSP na čl. 56 rub spisu, a že v odvolaní neboli žalovaným tvrdené ani preukazované niektoré zo skutočností podľa § 205a OSP, preto na skutočnosti uvádzané až v odvolaní, nebolo možné krajským súdom prihliadať ako na relevantné.»

18. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že okresný súd nevyhodnotil rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obd V 3/2004 ako relevantné v danej veci, krajský súd uviedol: «Z napadnutého rozsudku okresného súdu z jeho odôvodnenia vyplývalo, že okresný súd sa uvedenou právnou argumentáciou žalovaného vyplývajúcou z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obd V 3/2004 zaoberal a vyhodnocoval ho v rovine prípadnej (ne)aplikácie skutočností z neho vyplývajúcich na skutkový stav v prejednávanej veci. Okresný súd ustálil po oboznámení sa s predmetným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že v prejednávanej veci „Nemožno preto hovoriť, že by osoba primátora prevzala na seba záväzok nad rámec schváleného uznesenia mestského zastupiteľstva, ako bolo zistené a konštatované v rozhodnutí 1 M Obd V 3/2004“. Po tom, čo sa krajský súd oboznámil s celým znením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obd V 3/2004, majú na zreteli, že v právnom poriadku Slovenskej republiky judikatúra, i keď Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je záväznou judikatúrou, avšak po tom, čo už konštatoval, že mal za to, že žalovaný si uvedenú právnú

argumentáciu, vyplývajúcu z predmetného rozsudku osvojil a považoval ju za kľúčovú, tak krajský súd v zhode s okresným súdom konštatuje, že s dôrazom na skutkový stav, ktorý bol posudzovaný v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. I M Obd V 3/2004, (v ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 28. februára 2005) a následne prezentovanú právnu argumentáciu, že túto nie je možné vyhodnotiť ako právnu argumentáciu, ktorá by mala vplyv na správnosť konštatovaných záverov krajským súdom o záveroch okresného súdu.»

Na rozdiel od skutkového stavu veci, o ktorej v uvedenom rozhodnutí rozhodoval najvyšší súd, v tejto prerokúvanej veci podľa odôvodnenia krajského súdu *«nie je zrejmé, ktoré uznesenie mestského zastupiteľstva starosta podpisom predmetnej zmluvy o dielo mal prekročiť. V súvislosti s týmito závermi je potrebné podľa krajského súdu poukázať na Výpis uznesení zo šiesteho zasadnutia MsZ v N. konaného dňa 17.9.2007 (č. l. 41 spisu), v zmysle ktorého „pre podstavanú občiansku vybavenosť, mesto zabezpečí vybudovanie technickej vybavenosti a to prístupovej komunikácie, verejnej časti vodovodnej prípojky a verejného osvetlenia“, pričom na predmetnom listinnom dôkaze je v časti podpisu uvedené J. K. primátor mesta, ktorý tiež podpisoval predmetnú zmluvu o dielo a zároveň bol aj vypočutý ako svedok pred súdom prvého stupňa. Z obsahu zápisnice spísanej pred okresným súdom dňa 3. januára 2013 (čl. 55 spisu) vyplýva, že svedok J. K. po zákonom poučení podľa § 131 OSP uviedol, že „Uvedené bolo prejednané MZ výsledkom ktorého bolo ďalšie uznesenie v zmysle ktorého sa následne uzatvorila ZOD dňa 28.01.2010.“ Takisto vypočutý svedok V. N. pred súdom prvého stupňa dňa 03. januára 2013 (č. l. 56 spisu) vypovedal, že „Verejná súťaž sa vypisovala ako celok na technickú vybavenosť ako celok“, „Následne sa potom s víťazom súťaže uzatvárala ZOD, ktorá zároveň rešpektovala uznesenie MZ“. „Poslanci MZ mali k dispozícii návrhy rozpočtu ako aj cenu diela, veď napokon ja som uvedené zverejňoval aj na internetovej stránke v rámci návrhov rozpočtov určených pre výstavbu. Poslanci teda mali vedomosť o cene technickej vybavenosti, ktorú mal zhotoviť žalobca a ktorá cena bola schválená.“ Ak za tejto situácie, kedy sám štatutárny orgán žalovaného – J. K. potvrdil, že „Uvedené bolo prejednané MZ výsledkom ktorého bolo ďalšie uznesenie v zmysle ktorého sa následne uzatvorila ZOD dňa 28.01.2010, tak potom podľa krajského súdu nie je možné konštatovať iné, len že vyplynula rozpornosť tvrdení v skutkovej rovine, ktorá sa premietla do roviny právnej argumentácie žalovaného pred*

súdom prvého stupňa a tvrdení v odvolaní, v ktorom žalovaný už argumentoval, že „Právny úkon starostu obce, ktorý je v rozpore s rozhodnutím obecného zastupiteľstva zakladá jeho absolútnu neplatnosť“. Treba však zdôrazniť, že žalovaný pred súdom prvého stupňa uvedené skutočnosti netvrdil, ktoré skutočnosti nemohli zostať odvolacím súdom nepovšimnuté za aplikácie § 120 ods. 4 OSP vo väzbe na § 205a OSP... Len pre úplnosť krajský súd k argumentácii žalovaného v odvolaní považuje za podstatné zdôrazniť, že samotným žalovaným v prvostupňovom konaní neboli produkované také dôkazy, na základe ktorých by bolo možné konštatovať rozpornosť právneho úkonu starostu obce s rozhodnutím obecného zastupiteľstva.... Ak žalovaný v odvolaní spochybňoval cenu diela, tak potom podľa krajského súdu sa žiada opäť poukázať na výpoveď žalovaného - jeho štatutárneho orgánu J. K., z ktorej jednoznačne vyplynulo že „Cena diela účtovaná žalobcom je cenou, ktorá bola schválená MZ“.».

19. K odkazu sťažovateľa na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 576/00 z 12. apríla 2011, ktorým v svojom odvolaní zdôrazňoval porušenie ústavného princípu práv samosprávy, krajský súd uviedol: *«V tomto smere sa krajský súd stotožňuje s argumentáciou žalovaného v rovine výkladu § 1 zák. č. 369/1990 Zb., ako i so skutočnosťou, že na obec nemožno prihliadať ako na právnickú osobu v zmysle súkromnej oblasti práva, ktorá skutočnosť vyplýva i z predmetného Nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. ÚS 576/2000 zo dňa 12.04.2001. Žalovaný v odvolaní argumentoval i poukazom na § 11 ods. 4 písm. a) zák. č. 369/1990 Zb., ktorý považuje krajský súd práve v rozsahu tejto odvolacej námietky za nevyhnutné v rovine jej právneho vyhodnotenia citovať.*

Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení vyplýva, že obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä jemu vyhradené určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu, ktorý užíva, schvaľovať najdôležitejšie úkony, týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním.

Ak teda žalovaný v odvolaní argumentoval, že „právny úkon starostu obce, ktorý je v rozpore s rozhodnutím obecného zastupiteľstva zakladá jeho absolútnu neplatnosť“, tak potom vzhľadom na skutočnosti, vyplývajúce z obsahu spisového materiálu nie je možné

konštatovať, že žalovaný relevantným spôsobom preukázal, že starosta žalovaného konal v rozpore s rozhodnutím obecného zastupiteľstva, keďže tak v prvostupňovom konaní ani v odvolacom konaní nepredložil rozhodnutie obecného zastupiteľstva, ktoré by preukazovalo uvedené tvrdenie žalovaného, resp. by preukazovalo obmedzenie starostu konať v určitom rozsahu, alebo by práve na základe neho bolo možné konštatovať žalovaným tvrdené prekročenie oprávnení starostu konať... vo väzbe na túto odvoláciu námietku sa javí ako potrebné poukázať na listinné dôkazy, ktoré predložil v konaní sám žalovaný, pričom však ide o listinné dôkazy, ktoré boli predložené žalovaným až v odvolacom konaní, ide o všeobecne záväzné nariadenie č. 8/1996 o zásadách hospodárenia a nakladania s majetkom v rozhodnej dobe a konkrétny poukaz na to, že „z ust. § 2a vyplývajú povinnosti mesta uskutočňovať odplatné prevody hnutel'ného a nehnuteľného majetku mesta“... K argumentácii žalovaného použitej v odvolaní v rovine § 3 Všeobecne záväzného nariadenia č. 8/1996 o zásadách hospodárenia a nakladania s majetkom mesta (č. l. 80 a nasl. spisu) a napriek tomu, že boli žalovaným predložené až v odvolacom konaní, považuje krajský súd za podstatné poukázať na to, že ani táto argumentácia žalovaného nemohla byť vyhodnotená ako relevantná vo vzťahu k žalovaným namietanej vecnej správnosti časti napadnutého výroku rozsudku okresného súdu konštatovanej krajským súdom. Pokiaľ bolo žalovaným poukazované na § 3 Všeobecne záväzného nariadenia č. 8/1996, z ktorého vyplývalo, že ním dochádzalo k úprave úkonov, ktoré podliehajú schváleniu „MsZ“, kde bola deklarovaná vôľa žalovaného, aby „Schváleniu MsZ vo vzťahu k subjektom hospodárenia podliehajú tieto úkony: 1. nadobúdanie a prevody vlastníctva nehnuteľného majetku, 2. odplatný odpredaj hnutel'ného majetku mesta nad 3.000,- Eur evidovanej nadobúdacej ceny jednotlivkej položky majetku“, tak podľa krajského súdu je potrebné práve § 3 vykladať tiež nie izolovane, ale vo väzbe i na ďalšie časti Všeobecne záväzného nariadenia č. 8/1996, a to časť, ktorá definuje v § 6 nakladanie s majetkovými právami, na ktoré sa práve v argumentácii v odvolaní odvolával žalovaný. Z § 6 ods. 1 Všeobecne záväzného nariadenia č. 8/1996 vyplývalo, že uvedenými „majetkovými právami sú pohľadávky a iné majetkové práva mesta a mestských organizácií“. Z konštrukcie uvedeného článku nie je možné bez ďalšieho vyvodit' súvislosť, resp. dosah uvedeného článku v rovine uvedenej žalovaným, ktorá by obmedzovala starostu obce na podpis uvedenej zmluvy, dôsledne vnímajúc celú

argumentáciu žalovaného v prvostupňovom konaní, keďže v prejednávanej veci nejde o pohľadávky (pohľadávka je to, čo je niekto niekomu povinný vyrovnať - vrátiť, je to nárok veriteľa (právnickej osoby, alebo fyzickej osoby) na peňažné, alebo vecné plnenie zo strany dlžníka), alebo iné majetkové práva (definícia majetkových práv v našom právnom poriadku absentuje, pojem iné majetkové práva sú spomínané len v ustanovení § 113 Exekučného poriadku, pričom za podstatné znaky sa považuje oceniteľnosť, prevoditeľnosť a nesmú patriť len tej konkrétnej osobe).»

20. *Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, že predmetná zmluva o dielo č. 02/H/2010 z 28. januára 2010 mala byť súdom prvého stupňa vyhodnotená ako absolútne neplatný právny úkon, krajský súd uviedol: «... uvedenú zmluvu, ktorá bola predmetom posúdenia tak súdu prvého stupňa, ako i súdu odvolacieho, nemožno vyhodnotiť ako zmluvu neplatnú, z dôvodov uvádzaných žalovaným až v odvolaní... žalovaný prejavil relevantnú vôľu, ktorá v prvom rade mala formu uznesenia mestského zastupiteľstva s vybudovaním technickej vybavenosti. Tiež nemožno opomenúť skutočnosť vyhlásenia verejnej súťaže na celý komplex technickej vybavenosti, ktorá skutočnosť zostala nespochybnená (tak v odvolacom ako aj prvostupňovom konaní) a bola zdôraznená súdom prvého stupňa „odsúhlasená (súťažná) cena diela ustálená mestským zastupiteľstvom“, obzvlášť, ak tieto skutočnosti neboli účastníkmi spochybnené a ku ktorým pristupuje i výpoveď svedka N., ktorý výslovne vo výpovedi pred okresným súdom konštatoval „verejná súťaž sa vyhlasovala až po tom, čo mal žalovaný odsúhlasené v rozpočte a finančné prostriedky“, „následne sa potom s víťazom súťaže uzatvárala ZOD, ktorá zároveň rešpektovala uznesenie MZ“ (č. l. 56 spisu). Tiež je potrebné skonštatovať, že žalovaný v rámci svojej dôkaznej povinnosti nevyvrátil prijaté závery v rovine výsledku verejnej súťaže, keď svedok (zamestnanec žalovaného), ktorý vypracoval predmetnú zmluvu, konštatoval „pokiaľ v článku 4 bod 4.1.3 je uvedená cena diela 272.803,31 Eur, jedná sa o cenu, ktorá bola výsledkom verejnej súťaže ako cenová ponuka, ktorú žalobca spracoval na základe nami zadaného výkazu výmer stanoveného projektantom, ktorý bol následne ocenený a ponúknutý vo verejnej súťaži“ (č. l. 56 spisu). Ak teda žalovaný v rámci podaného odvolania argumentoval neplatnosťou právneho úkonu „starostu obce, ktorý je v rozpore s rozhodnutím obecného zastupiteľstva, čo zakladá jeho absolútnu neplatnosť“, za situácie,*

že nebolo predložené rozhodnutie obecného zastupiteľstva, ktoré by starostu obce obmedzovalo v úkonoch v namietanej rovine žalovaným a obmedzenie starostu v tomto smere nevyplývalo ani zo Všeobecne záväzného nariadenia č. 8/1996 (ktoré bolo predložené žalovaným až v odvolacom konaní), s dôrazom na verejnú súťaž, ktorú vyhlásil žalovaný a po tom, čo v konaní vyšlo najavo, že žalovaný cenu diela 272.803,31 Eur zakomponoval sám do návrhu zmluvy, ktorú vypracovával, a ak navyše z konania vyšlo najavo, ktorá skutočnosť nebola žalovaným spochybnená, že táto cena uvedená v zmluve o dielo (vypracovávaná samotným žalovaným) zodpovedala cenovej ponuke, ktorá bola výsledkom verejnej súťaže vyhlásenej žalovaným a navyše ak svedok potvrdil, že poslanci mestského zastupiteľstva mali k dispozícii návrhy rozpočtu, ako aj cenu diela a žalovaný nespochybnil a ani nevyvrátil skutočnosť, vyplývajúcu z výpovede svedka, ktorý uviedol „uvedené zverejňoval aj na internetovej stránke návrhu rozpočtov určených pre výstavbu, poslanci mali vedomosť o cene technickej vybavenosti, ktorú mal zhotoviť žalobca a ktorá cena napokon bola schválená“, a tiež nemožno opomenúť ani skutočnosť, ktorú sám žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa konštatoval „cena diela účtovaná žalobcom je cena, ktorá bola schválená MZ a ak za tohto stavu okresný súd vyhodnotil dôvodnosť nároku žalobcu pokiaľ išlo o zaplatenie ceny diela (bez spochybnenia skutočnosti, že dielo bolo žalobcom skutočne vyhotovené a v súčasnosti je užívané), tak krajský súd sa s týmto záverom stotožnil.

Len pre úplnosť krajský súd uvádza, že je nepochybné, že „Majetkovo právne úkony, o ktorých rozhoduje obecné zastupiteľstvo, a ktoré by urobil len starosta bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, by nezaväzovali obec, pretože by tu chýbal prejav vôle obce. Starosta obce nemôže urobiť bez prejavu vôle obce majetkovoprávny úkon ku ktorému sa vyžaduje predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 284/2006). V konaní pred súdom prvého stupňa s dôrazom na skutočnosť, že išlo o sporové konanie, však žalovaný uvedené skutočnosti pred súdom prvého stupňa netvrdil a ani nespochybnil, že k schváleniu predmetného úkonu mestským zastupiteľstvom došlo, ak potom za tohto stavu okresný súd si osvojil tieto skutočnosti vyplývajúce z výsledkov dokazovania v prvostupňovom konaní, tak takýto postup nie je možné vyhodnotiť ako nesúladný so zákonom a nepochybne sa tieto zistenia odzrkadlili i v dôvodoch napadnutého

rozhodnutia okresného súdu. Krajský súd v súvislosti s týmito závermi zvyrazňuje, že dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena účastníkom konania je jeho neúspech v spore.»

21. Ústavný súd z obsahu súdneho spisu sp. zn. 5 Cb 36/2012 zistil, že právny zástupca sťažovateľa na pojednávaní uskutočnenom pred okresným súdom 13. novembra 2012 neplatnosťou zmluvy o dielo argumentoval a túto neplatnosť zmluvy odvodzoval od jej neurčitosti a nejasného dojednania týkajúceho sa dohody zmluvných strán, že v roku 2010 bude uskutočnená len časť prác v hodnote 172 068 € a zvyšná časť prác má byť realizovaná v roku 2011 podľa finančných možností žalovaného (t. j. sťažovateľa). Zároveň argumentoval aj tým, že primátor mesta nemal na uzavretie zmluvy o dielo súhlas mestského zastupiteľstva. K týmto argumentom sa okresný súd v rozsudku sp. zn. 5 Cb 36/2012 z 3. januára vyjadril tak, že uviedol: „O tom, že predmet diela v podobe technickej vybavenosti sa nemal vykonávať po častiach a ani v závislosti od finančných prostriedkov svedčí aj v Zmluve o dielo dohodnuté ustanovenie článku II, bodu 2,3 v tom, že zhotoviteľ prevzal od obstarávateľa súťažné podklady s príslušnými prílohami, na základe ktorých predkladá obstarávateľovi súťažnú ponuku na celé zabezpečenie predmetu obstarávania. Zo žiadnych ustanovení zmluvy nevyplýva povinnosť zhotovovať dielo po častiach a to ani v nadväznosti na ustanovenie článku V bodu 5.3. upravujúceho platobné podmienky. Jeho výkladom spolu s obsahom uzavretej Zmluvy o dielo vyplýva, že žalobca zrealizuje na diele práce vo finančnom objeme 172.608,- € a v roku 2011 v závislosti od finančných možností objednávateľa, avšak s prihliadnutím na lehotu zhotovenia diela do 31.5.2011. Zhotovenie diela po častiach nemožno vyvodiť ani s ohľadom na dohodnutú cenu diela upravenú v článku IV, bodu 4.1. Zmluvy o dielo, keďže žiadna ucelená etapa /časť/ diela nezodpovedá sume 172 608,- € a z obsahu dojednania úhrady ceny diela vyplýva, že suma 172 608,- € sa mala uhradiť v roku 2010 a zvyšok ceny diela mal byť uhradený v roku 2011.

Pokiaľ právny zástupca poukazoval na rozhodnutie sp. zn. 1 M Obd V 3/2004 pojednávajúce o prekročení rozsahu právomocí primátora nerešpektujúceho rozhodnutie

mestského zastupiteľstva, súd je toho názoru, že toto rozhodnutie nemožno aplikovať na prejednávany prípad. Primátor mesta ako osoba výhradne oprávnená konať menom mesta navonok, uzavretím zmluvy prejavila vôľu mesta vo vzťahu k tretím osobám, t. j. vo vzťahu k žalobcovi a aj vo vzťahu k ostatným občanom mesta. Oprávnenie rozhodovať o právnych úkonoch a teda aj o uzavretí konkrétnych zmlúv patrí do kompetencie mestského zastupiteľstva, ktoré s takým právnym úkonom prejavilo súhlas jednak záväzkom vybudovať technickú vybavenosť, jednak vyhlásením verejnej súťaže a prvotným odsúhlasením finančných prostriedkov na túto verejnú súťaž. Nemožno preto hovoriť, že by osoba primátora prevzala na seba záväzok nad rámec schváleného uznesenia mestského zastupiteľstva ako to bolo zistené a konštatované v rozhodnutí 1 M Obd V 3/2004.“

Aj keď je nutné prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že krajský súd nesprávne vyhodnotil námietku neplatnosti zmluvy o dielo ako námietku, ktorú sťažovateľ po prvýkrát použil v odvolaní, nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že sa touto argumentáciou okresný súd nezaoberal, a zároveň je potrebné zdôrazniť, že napriek svojmu tvrdeniu sa krajský súd tomuto argumentu sťažovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite venoval (bod 28 uznesenia). V tejto súvislosti neušlo pozornosti ústavného súdu, že v ďalšom priebehu konania na pojednávaní pred okresným súdom, ktoré sa konalo 3. januára 2013 (ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania), pri svojej argumentácii právny zástupca žalovaného (sťažovateľa) vychádza z predpokladu, že došlo k platnému uzavretiu zmluvy o dielo, o čom svedčí aj jeho vyjadrenie: „Podľa § 536 a nasl. Obch. z. je uskutočnená úprava tohto právneho vzťahu, ktorý upravuje ZOD (Zmluvu o dielo) č. 02/H/2010. Účastníci sporu uzavreli ZOD, ktorá rešpektovala obmedzenia obstarávateľa, resp. objednávateľa tak, že došlo k jednoznačnému dojednaniu v piatom bode platobných podmienok, že dielo sa uskutoční v r. 2010 v rozsahu prác špecifikovaných sumou 172 068 € a ostatná časť diela bude realizovaná podľa finančných možností odberateľa.“ Zároveň je potrebné prisvedčiť aj tvrdeniu krajského súdu, že všeobecne záväzné nariadenie mesta N. č. 8/1996 o zásadách hospodárenia a nakladania s majetkom predložil sťažovateľ až v konaní o odvolaní.

22. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že článok V, bod 5.3 zmluvy o dielo z 28. januára 2010, t. j. ustanovenie, v zmysle ktorého ostatná časť diela presahujúca sumu 172 608 € bude realizovaná podľa finančných možností sťažovateľa v roku 2011, s čím

zhotoviteľ súhlasí, bol dohodnutý ako odkladacia podmienka, krajský súd uviedol: „Žalovaný až v odvolaní argumentoval (č. l. 66 spisu) jednak absolútnou neplatnosťou predmetnej Zmluvy o dielo zo dňa 28.01.2010, a to z dôvodov uvádzaných až v odvolaní, že ak by predmetný právny úkon nebol schválený uznesením mestského zastupiteľstva mesta N., ani iným uznesením, takýto právny úkon by bol neplatný, avšak zároveň opäť až v odvolaní vyhodnocoval čl. V bod 5.3 zmluvy o dielo ako kladnú odkladaciu podmienku, ktorá argumentácia sa však navzájom vylučuje, pretože ak žalovaný (s akcentom na to, že išlo o tvrdenie až v odvolaní), tvrdil absolútnu neplatnosť zmluvy o dielo, zo skutočností, ktoré pred súdom prvého stupňa nenamietal, neuvádzal, ale ani len nespochybnil (napriek poučení § 120 ods. 4 OSP), tak potom by nebolo možné, avšak ani len v hypotetickej rovine, ustáliť platnosť odkladacej podmienky (žalovaným zdôraznenej) v odvolaní, a to z dôvodu existencie prekážky žalovaným prejudiciálne posúdenej neplatnosti predmetnej zmluvy ako celku.“

Napriek uvedenému krajský súd vyslovil, že je možné ustáliť, «že uvedený článok je odkladacou podmienkou, avšak práve s výkladom tohto článku nie možné opomenúť skutočnosť, že ide o článok, ktorý sa viaže na platobné podmienky, resp. samotnú splatnosť ceny diela, čo v konečnom dôsledku vyplývalo nielen zo samotnej formulácie, ale aj jeho zaradenia v rámci celej koncepcie, štruktúry zmluvy o dielo. Z logického vo väzbe na gramatický výklad uvedeného článku, však podľa krajského súdu vplynula výlučná časová viazanosť takto dohodnutej podmienky na rok 2011, čo je zrejmé a nepochybne i z formulácie „Ostatná časť bude realizovaná podľa finančných možností odberateľa v roku 2011“ (č. l. 6 rub spisu). Uvedení podmienku podľa gramatického výkladu, ale vo väzbe na logický výklad, nie je možné podľa krajského súdu bez ďalšieho vzťahovať na čas po skončení roku 2011, teda nie je možné prijať rozširujúcim výkladom účinnosť tohto článku i na rok 2012 a prípadne nasledujúce... Z uvedených zmluvných ustanovení, ale ani z ďalších zmluvných dojednaní vyplývajúcich zo zmluvy nie je možné prijať záver, že čl. V pod označením Platobné podmienky v časti bodu 5.3. ... by mala vplyv na konkrétne dojednania ohľadom samotného bodu II. predmetu plnenia, III. lehoty plnenia najmä čl. 3.2. ukončenia diela do 30.5.2011 ako čl. IV. cena diela celkovo v sume 272.803,31 Eur... Z uvedených dôvodov podľa krajského súdu nebolo možné vyhodnotiť argumentáciu žalovaného ako argumentáciu, ktorá by ovplyvnila záver krajského súdu o správnosti

konštatovaní okresného súdu v časti napadnutého výroku, ktorý bol krajským súdom potvrdený ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.».

23. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

24. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

25. Vo vzťahu k sťažovateľom tvrdenej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu z dôvodu, že sa krajský súd nevysporiadal so všetkými dôvodmi odvolania po vecnej stránke, nemožno so sťažovateľom súhlasiť. Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorého relevantné časti sú už citované, krajský súd sa podrobne vyjadril ku všetkým námietkam a dôvodom sťažovateľa uvedeným v odvolaní. Krajský súd sa vyjadril aj k podstate takých námietok sťažovateľa, ktoré uviedol v odvolaní, avšak ktoré neboli v zmysle ustanovenia § 205a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sťažovateľom uplatnené v konaní pred okresným súdom. Nemožno opomenúť ani

skutočnosť, že samotné argumenty sťažovateľa si odporujú navzájom (napr. tvrdená neplatnosť zmluvy o dielo kontra platne dojednaná odkladacia podmienka vo vzťahu k rozsahu vykonaného diela).

26. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že konanie o zaplatenie sumy 95 905,50 € vedené pred všeobecnými súdmi, v ktorom sťažovateľ vystupoval v postavení žalovaného, je typickým sporovým konaním, pre ktoré platí dispozičná a prejednacia zásada, to znamená, že účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Ak účastník neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, vychádza súd pri zisťovaní skutkového stavu z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, ako aj zo skutkových zistení založených na zhodnom tvrdení účastníkov.

27. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecného súdu (v tomto prípade krajského súdu). Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03, II. ÚS 98/2011). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 521/2011, II. ÚS 517/2014, III. ÚS 513/2014). Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo

potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti (napr. návrhom na odklad vykonateľnosti rozhodnutia).

P o u č e n i e: Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

V Košiciach 21. januára 2015